

HYPOTÉZA
LÁSKY

JE LÁSKA POUHÁ CHEMIE?

Laura Stevenová

FRAGMENT

Hypotéza lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Laura Stevenová
Hypotéza lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HYPOTÉZA LÁSKY

JE LÁSKA POUHÁ CHEMIE?

Laura Stevenová

FRAGMENT

*Pro Louise – protože tě miluji víc, než dokáže
vysvětlit jakákoli hypotéza*

Dovolte mi vysvětlit nepřehledné množství způsobů, jakými je můj milostný život pošramocen. Chápejte, vědecky.

Podle hypotézy rovnocenných párů navážou dva lidé pravděpodobně úspěšný vztah, pokud jsou stejně žádoucí. Tato žádoucnost může mít formu bohatství nebo slávy, ale obvykle je určena fyzickou atraktivitou. Což znamená: většina lidí se zamiluje – a zůstane zamilovaná – do osob na stejné úrovni přitažlivosti.

V šedesátých letech sociologové uspořádali Počítačově spárovaný ples, který přes svoje skvělé jméno nebyl ani zdaleka tak zábavný a pokrokový, jak by mohl znít. Čtyři porotci tam v podstatě hodnotili skupinku účastníků podle jejich přitažlivosti, a tito účastníci pak byli náhodně spárováni pro tanec (až na to, že žádný muž nebyl spárován s vyšší ženou, protože nedej bože, aby jejich mužnost byla jakkoli zpochybněna!). Během přestávky byli účastníci požádáni, aby posoudili svůj protějšek, a výsledky ukázaly, že partneři s podobnou úrovní atraktivity si padli do oka nejvíc. Šokující, já vím.

Šedesátá léta už jsou minulost stejně jako tudorovská Anglie, ale takhle teorie je bohužel platná i v době online randění. Jedna nedáv-

ná studie měřila přitažlivost šedesáti mužů a šedesáti žen a sledovala jejich interakce. I když se lidé aspoň pokoušeli kontaktovat osoby, které byly výrazně atraktivnější než oni (nejspíš proto, že byla odstraněna proměnná osobního odmítnutí, což je vlastně lákadlo všech online seznamek), nakonec se zjistilo, že člověk s větší pravděpodobností odpoví, pokud se jeho protějšek bude aspoň blížit stejné úrovni přitažlivosti.

Ne, nemusíte se bát, že jste omylem narazili na žurnál sociální psychologie, jako se to stalo mně jednu omamnou noc, kdy jsem si dělala rešerši o Walsterovi a Walsterovi nad sklenkou merlotu z roku 2003.

Tvrdím jenom to, že pokud má ta hypotéza o rovnocenných párech fakt v něčem pravdu...

Tak to potěš.

Jmenuje se Haruki a neví, že existuju. Já vím, já vím. Je to středoškolské klišé. Ale klišé jsou obvykle klišé, protože jsou pravdivá. A tenhle konkrétní příklad – podivínská-neoblíbená-dívka-se-zamiluje-do-sexy-kluka – je vždycky jen receptem na katastrofu.

Z Harukiho doslova tryská charisma. Znáte ten typ. Atlet, který chodí po chodbách obklopený obdivovateli, jako by byl ztělesněním druhého příchodu Krista nebo tak něco. Jeho rodina je v mém malém městě v podstatě šlechta, protože vlastní hotelový řetězec za miliony dolarů, který dominuje většině Středozápadu. A taky pomáhá to, že Haruki je prakticky supermodel, přestože má stejný obyčejný účes jako každý jiný atraktivní adolescent v Americe. Navíc jsme spolu v hodinách přírodovědných předmětů pro pokročilé, takže vím, že i když není úplně na špici, je vážně chytrý.

Takže abych to shrnula: Haruki Ito? Mimo moji ligu. A to tak moc, že ani neděláme stejný sport.

Nemělo by vás překvapovat, že nejsem jediná dívka na Edgewoodské střední, která je do Harukiho šíleně zamilovaná. Ale jak je pro klišé neopětované lásky obvyklé, jsem naprosto přesvědčená, že

zrovna já jsem ta jediná, která mu skutečně *rozumí*. Navzdory faktu, že, no vždýt víte, nemá ani páru o mojí existenci.

(Tuhle poslední část nemůžu dostatečně zdůraznit. Právě teď bych mohla před jeho lavicí předvádět propracovanou macarenu, a on by zíral přímo před sebe, jako bych ohýbala světlo. A možná že ohýbám. Člověk si nikdy nemůže být jistý.)

Dneska máme zrovna dvouhodinovku aplikované fyziky, což pro běžného středoškoláka zní jako krutý a neobvyklý trest, ale když vezmeme v úvahu, že já nejsem úplně normální středoškolák, tohle je moje představa utopie.

Zbožňuju vědu. Ne tolik biologii, protože tam je všechno trochu špinavé, nespolehlivé a často páchnoucí. Nebo chemii, protože na levé ruce mám ještě dneska jizvu po incidentu s Bunsenovým kahanem, který se odehrál před několika lety. Ale fyziku? Fyzika mě umí rozpálit. Je čistá a elegantní, jednoduchá a komplexní a dává mi dokonalý smysl. Jako jedna z mála věcí. Takže pokud mě někdy budete chtít nalákat do budoáru, povídejte mi o Newtonovi.

Paní Torresová přednáší o chování plynu při pokojové teplotě, ale protože termodynamiku – a většinu ostatních aspektů klasické mechaniky – mám zmáknutou od svých třinácti let, dává mi pracovní listy týkající se univerzitní fyziky, na kterých během vyučování můžu tiše pracovat za předpokladu, že a) udělám taky všechny běžné domácí úkoly, a b) neřeknu to žádnému ze svých spolužáků. Takže si spokojeně čtu o antihmotě a sotva věnuju pozornost hodině, když vtom se ozve Haruki.

Při zvuku jeho hlasu mi něco poskočí v hrudi. (Po přečtení téhle věty mě můj velmi doslovný táta téměř určitě nechá otestovat na arytmií.)

„Ale paní Torresová,“ řekne Haruki, a přeruší tak její řeč. Učitelka kývne, aby pokračoval. „U absolutní nuly Maxwellovo-Boltzmannovo rozdělení nezohledňuje pozorované chování plynu. Neměli bychom tedy spíš používat moderní rozdělení, jako je Fermiho-Diracovo nebo Boseho-Einsteinovo?“ Se zájmem položí tužku. Torresová si hřbetem ruky otře čelo. V učebně je koncem září nesnesitelné vedro. „To je pravda, Haruki.“

On se zamračí a způsobem, který naznačuje, že už zná odpověď a zmiňuje to naschvál, se zeptá: „Proč je tedy nepoužíváme?“

Torresová si povzdechne a zažene bzučící mušku. „Protože kvantová fyzika není součástí středoškolských osnov tohoto státu.“

„Proč ne?“ Haruki se drží svého jako pes kosti. Opravdu, opravdu sexy pes. Ne že bych byla na psy nebo tak něco. Nicméně...

Ostatní studenti se neklidně vrtí na svých tvrdých plastových židlích a tiše svému spolužákovi naznačují, aby to nechal být. Jejich netrpělivost je skoro hmatatelná, ale on se toho jen tak nepustí. Raději dodává: „Pokud to zvládneme, proč by se to nemohlo učit?“

Torresová stiskne rty k sobě a znovu si povzdechne. Jsou dvě odpoledne a pořád se otepluje. Ach, klimatická změna. Vůbec jí nemám za zlé, že je podrážděná, i když Harukiho námitky mají pointu – pointu, kvůli které se moji tátové pořád dokola dohadují se školní radou.

Přesto trpělivě jako vždy odpoví: „Protože skutečně zvládnout některé z těchto konceptů vyžaduje vážně pokročilou matematiku. Výzkum ukazuje, že je nepravděpodobné, že by průměrný sedmnáctiletý středoškolák mohl dosáhnout takové úrovně.“

Haruki se ušklíbne. „Takže raději upravíme osnovy tak, aby vyhovovaly nejnižšímu společnému jmenovateli?“

Souhlasím s tím, co říká, ale je v tom malý háček. Není to chyba Torresové.

Torresová se opře o stůl a chytne se za kořen nosu. Na sobě má lodičky, těsnou halenku a ještě těsnější pouzdrovou sukni. Připadám si zpcená a nesvá, jen si představím, že mám něco takového na sobě. Právě teď jsem nesmírně vděčná, že laxní přístup naší školy ke školnímu odívání mi umožňuje nosit šortky a žabky. Moje nehty na nohou sice působí jako zločin z nenávisti, ale ten čerstvý vzduch je spása.

Torresová znovu trpělivě odpoví: „Je mi líto, Haruki, ale je to tak. Pokud bychom tedy mohli znovu obrátit naši pozornost k –“

„No, zjevně to tak není,“ vybuchne Haruki a odloží tužku. „Protože se zdá, že pro Caro Murphyovou není klasická mechanika dost dobrá. Na rozdíl od nás ostatních.“

Když zazní moje jméno, zamrznu na židli.

No, moje jméno. Je to Caro Kerberová-Murphyová, ale co.

Všichni se rychle otočí, aby na mě mohli zírat a zhodnotili úroveň mého ponížení po tom, co mě takhle veřejně zkritizoval.

V hlavě se snažím přijít na to, odkud Haruki zná dvě třetiny mého jména. Předpoklad, který jsem učinila ohledně svých schopností ohýbat světlo, mizí.

Následuje napjaté ticho. Co mám v téhle situaci dělat? Předstírat, že jsem ho neslyšela? Bránit se? Bránit Torresovou? Proč neexistuje žádná učebnice na téma, jak zvládat podobné ponižující konfrontace? Možná že existuje. Možná bych si ji měla objednat přes Amazon Prime rovnou sem do třídy. Funguje doručení do další vteřiny? Přece na tom musejí pracovat.

Vzhledem k tomu, že vývojářským útvarům Amazonu jsou moje potíže zjevně u zadku, dělám to, co by v tomhle scénáři udělali

všichni introvertní nerdi: předstírám, že neexistuje žádný vnější svět, a vzdorovitě upírám oči na experiment CERNU popsany na stránce přede mnou.

Skrz řvoucí pulz v uších nejasně slyším, jak Torresová říká: „Uvidíme se po hodině, pane Ito. Potom si o tom promluvíme.“

Mému srdci trvá návrat k normální kardiovaskulární funkci dobrou půlhodinu. Mezitím posedle analyzuju události posledních několik minut.

Za prvé to vypadá, že Haruki Ito si ve skutečnosti uvědomuje mou existenci, což je samo o sobě významný vývoj.

Za druhé se zdá, že ono zmíněné povědomí je založeno na pohrdání zvláštním zacházením, kterého se mi dostává. Což je vlastně fér, že jo. Taky bych byla naštvaná.

Ale to zamilované štěně ve mně teď má obavy. Co když výše uvedené pohrdání převažuje nad všemi romantickými pocity z minulosti, současnosti i budoucnosti všech dimenzí až po ty, které jsme zatím neobjevili?

Když zazvoní, rychle schovám tužky a gumy zpátky do svého koženého pouzdra a přehodím si batoh přes rameno do elegantního důlku vytvořeného léty tahání učebnic. Vážně, být oddanou celoživotní nerdkou trvale zhoršuje moje držení těla i mou celkovou anatomii. Jsem v podstatě Quasimodo, kdyby Quasimodo byl odborníkem na kinematiku. Možná že byl. Jenom to nevíme.

S bolestným vědomím skutečnosti, že musím projít kolem Harukiho lavice, abych se dostala ke dveřím, zastrčím hlavu k hrudi a prakticky kolem něj našlapuju po špičkách. Ve chvíli, kdy procházím před jeho lavicí, si odkašle. Ta nepříjemná arytmie zamilovaných znovu udeří a já se zastavím a podívám se na něho. Sladkou

milisekundu v mém břiše bublá naděje. Naše oči se střetnou a je to...

Přesně tak bez zájmu, jak jsem očekávala. Během chvíličky je trapně zřejmé, že si neodkašlal, aby upoutal moji pozornost. Jen si odkašlal. Protože byl zahleněný. A já se jako idiot zastavila a s očekáváním na něj zírala.

Střelí po mně pohledem, jako by chtěl říct: „Na co to proboha zíráš, ty bezvýznamný komáre?“ A vstane, aby si promluvil s Torresovou.

Pokorně se zamíchám do davu, skleslá a sklíčená. Než se dostanu ke skřínce mojí nejlepší kamarádky, jsem si docela jistá, že se mým oficiálním maskotem stal Ijáček.

„Čau, holka. Co se děje?“ ptá se Keiko. Její šaty se slunečnicovým potiskem a modré ombre vlasy útočí na oči, ale v dobrém slova smyslu. Má fialová sluchátka, v uších jí hraje nějaká nová indie kapela, takže sotva slyší odpověď, kterou zamumlám.

Haruki ví, kdo jsem. Jenom je mu to jedno.

2

Keiko mě vede do šachového klubu. Škola je skoro prázdná, ale ona ví, že nerada mluvím o něčem osobním, když se šourám po chodbách – opravdu, víte, jak velká je šance, že vás někdo uslyší? –, a tak prostě jen odvádí moje myšlenky od té situace tím, že mluví o koncertu, který bude mít o víkendu.

Její máma jí konečně dala zelenou, aby mohla vystupovat se svojí rockovou kapelou v podnicích, kde se pije, což jí otevřelo úplně nový svět. Je jí sice teprve sedmnáct, ale má hlas staré duše. A taky pro kapelu skládá všechny písničky. Chci tím říct, že moje nejlepší kamarádka je příliš cool na to, aby se se mnou zahazovala.

„Takže myslím, že bychom náš set mohli začít se *Zničím tě*, protože ta vždycky lidi rozproudí,“ říká, oči má doširoka otevřené a divoce pohybuje rukama. Její nová ofina jí padá do obličje a ona si ji netrpělivě sčesává zpátky. „A potom přidáme další, spíš taneční hitovky – *Síla krásy*, *Vzhůru nohama* – a ty pak přejdou na *Důvod být*. Co myslíš? Nebo bychom měli pomalé písničky úplně přeskočit? Vím, že někteří posluchači dávají přednost...“

A zničehonic je v úplně jiném světě. Tak funguje naše přátelství už víc než deset let. Ona mluví, já poslouchám. Většinou. A mně to takhle vyhovuje. Většinou.

Projdeme kolem Emily a Ethana, dvojčat Griffinových, kteří na nástěnce kontrolují časy zkoušek školní hry. Oba zbožně vzhlížíjí ke Keiko, zatímco kolem nich prochází, a potom se navzájem probodnou pohledy, když si uvědomí, co ten druhý dělá.

Keiko má jakousi magnetickou energii. Není to tím, že je rocková hvězda, nebo tím, že předváděla jako plus-size modelka, nebo jejím zvláštním módním stylem a odzbrojujícími vlasy. Jsou to všechny ty věci, a ještě něco úplně jiného. Jiskra, kterou nejde polapit.

V podstatě všichni ve škole jsou do mojí nejlepší kamarádky zamilovaní, ale ona jim nikdy nedovolí ten přepych, že by jejich city opětovala. Je velká fanyнка náhodných známostí a kamarádů s výhodami, ale ne skutečného randění. Je vůbec čemu se divit, že vedle ní a Gabriely, naší krásné portorikánské roztleskávačky s dlouholetým přítelem, který ji nade všechno miluje, má vaše děvče problémy se sebevědomím? (Já vím. „Vaše děvče“ zní hrozně. To je problém.)

Keiko mě s vřelým objetím, zatuchlým pachem cigaret a vůní sladkého parfému nechá u dveří. „Jdi zabít nějaké krále nebo tak něco.“ Říká to pokaždé, když jdu hrát šachy.

Patří k lidem, kteří se hrdě nezajímají o kulturu nerdů. Snažila jsem se jí vysvětlit, že komiksy se superhrdiny a deskové hry jsou dneska už úplný mainstream a že jejich odmítání nakonec znamená, že je to ona, kdo nejde s dobou, ale to ji ještě víc odradilo. Je tak alternativní, že sotva držím krok s tím, co je a není cool.

Jsem jedna z posledních, kdo dorazili, a než si sundám batoh a přelétnu místnost očima, abych si našla partnera, skoro všichni už

sedí připravení ve dvojicích. Lucy Coxová a Everett Clark se drží za ruce nad svojí deskou, láskyplně si hledí do očí a mluví o novém textu, který probírali v hodině. Madison Spencer a Guadalupe Martinezová se líbají nad svými válcíci královnami a místnost kolem ani nevnímají.

Bože. Od kdy je šachový klub tak nadržžený?

Abych nekrýdila hypotéze rovnosti, oba páry jsou přibližně na stejné úrovni objektivní atraktivity a společenského postavení. A já neumím potlačit to bodnutí žárlivosti. Při naprosto zbytečném cvičení sebestmrskačství se přistihnu, že přemýšlím, jaký bychom s Harukim tvořili pár. Přehnaně kontaktní? Takový, co se naoko hádá, až z toho lítají jiskry? Ulítávali bychom na společných zájmech? Na tom nezáleží. Hypotéza rovnosti nám totiž aktivně zakazuje randit.

Abych byla upřímná, nevím, proč mi ta hypotéza tolik leží v žaludku. Na ten první článek jsem narazila v období svého života, kdy jsem se cítila naprosto a totálně nemilovaná – když spolu Gabriela a Ryan začali poprvé chodit a Keiko byla na vrcholu svojí experimentální fáze. Možná proto jsem se k té teorii přimkla jako svijonožec k motorovému člunu. Líbilo se mi mít důvod – konkrétní, vědecky podložený důvod – který vysvětloval, proč jsem na tom nebyla tak jako ony, i když jsem vážně chtěla být. Mohla jsem tak vinit něco jiného kromě sebe.

S hlubokým povzdechem se přinutím vrátit do přítomnosti. Když uvidím, že jediná osoba, která nemá šachového partnera, je neporazitelná, málem se otočím na podpatku a jdu rovnou ven.

Mateo se zubí, když mě sleduje, jak skenuju místnost, a čeká na okamžik, kdy si uvědomím svůj osud. Zatímco se pokouším zamaskovat svou hrůzu, s domýšlivým úsměvem se ke mně vrhne.

„Caro Kerberová. Vypadá to, že je to na nás.“ A teď vážně, jak to, že lidi znají jenom dvě třetiny mého jména? Táhne židli po zemi a její nohy skřípají o linoleum. „No tak si sedni. Já nekoušu.“

Mateo Gutierrez je jedním z nejtvrdohlavějších homo sapiens na téhle zemi. Je prezidentem debatního týmu a je proslulý tím, že nemá žádný konkrétní postoj, no, vůbec k ničemu. Jeho skutečné osobní názory jsou přesně vymezené, ať už politické, společenské nebo etické, ale to nijak nemění jeho zapálené odhodlání dohadovat se na jakékoli dané téma z jakéhokoli úhlu pohledu. Je to docela působivé. Teda pokud vám hádává, útoční pitomci připadají působiví. Což mně ne. Vůbec.

„Dobře,“ zavrčím a rezignuju s vědomím, že minimálně dalších patnáct minut strávím v jeho přítomnosti. Je jedním z Gabrieliných kamarádů z dětství, takže se vždycky snažím být slušná. „Tak ať to pořádně projedeš. A je to Kerberová-Murphyová.“

V šachovém klubu jsme se už hodněkrát střetli. Obvykle mě svou vypočítavou přesností a pečlivě provedenými tahy porazí, ale už se párkrát i stalo, že musel frustrovaně shodit svého krále. Jsem odporně defenzivní hráč a stavím svoje figurky takovým způsobem, že je nemožné mezi ně proniknout. Šílí z toho. A abych byla upřímná, já z toho šílím taky. Přála bych si, abych byla natolik sebevědomá, že bych usilovala o odvážné útoky a riskantní oběti, ale nejsem. Hraju na jistotu, vždycky.

Tentokrát stačí jenom pár tahů, aby Mateo zahájil svůj slovní útok. „Zbabělče. Víš, jak nudné je hrát proti tobě? Řekl bych, že je to jako sledovat, jak zasychá barva, ale to bych urazil tu barvu.“ Začne útočit jezdcem a střelcem, ale postavila jsem si svoji bojovou linii tak, aby tam nebyly žádné nechráněné figury. Frustrovaně zasténá.

Ocitám se v pozici, do které se dostávám často: všechno je tak úhledné a neproniknutelné, že když na mě přijde řada, nechce se mi s ničím hýbat. Neochotně vyrazím pěstcem dopředu. Mateovi se rozzáří oči a vrhne se do mezery, kterou jsem musela udělat. Jeho oči se ušklíbnou, i když to ve skutečnosti není možné. Je to ale jediný způsob, jak to popsat. Očividně má ze sebe radost.

Jeho nadšení brzy zmizí, když si uvědomí, že dávám vidličku jeho střelci a jezdcí, což bohužel není zdaleka tak zlé, jak to zní. Jenom to znamená, že o jednoho z nich přijde.

„Sakra,“ zahučí. „Tohle se ti podařilo náhodou, že?“

Zachovám neutrální výraz. „Naprosto. Čisté štěstí.“

V téhle místnosti je trochu chladněji, protože je orientovaná na sever, ale já mám pořád ten ulepený a nepříjemný pocit. Až vstanu, skoro určitě po mně na sedadle zůstane zpocený otisk.

Kromě vířícího stropního ventilátoru a zvuku naprostého soustředění je ve třídě ticho jako na hřbitově. Dokud se Mateo znovu neozve, protože prostě pořád musí dělat nějaký rámus, a nezačne si broukat otravnou melodii z reklamy, kterou si neumím přesně zařadit. Jestli se mě pokouší rozptýlit, funguje to. Sotva se na herní plán soustředím. Je mi děsné horko a jsem rozhozená.

Ale pak to uvidím: záměr jeho posledních pár tahů. Je viditelně naštvaný, když provedu rošádu právě včas, abych mu zabránila svázat moji královnu a krále.

Jak chci reagovat: „Svážu ti ksicht se zadkem, ty agresivní blbe!“

Jak ve skutečnosti zareaguju: „Prosím, buď zticha, Mateo. Někteří z nás se snaží soustředit.“

Koukejte, vážně nechci každou minutu svého života znít jako Hermiona Grangerová. Prostě to tak je.

Ještě chvíli pokračujeme ve hře. Snažím se přeskupit a posílit svoji obranu, ale jeho nekončící útoky si vybírají oběti. Není to sice nejlepší, ale aspoň mi nezbyvá žádná mozková kapacita na přemýšlení o Harukim a našem trapném střetnutí.

Ani mě nepřekvapí, když po dalších deseti minutách promění pěšce a bez námahy mi dá šachmat.

V tomto okamžiku si Mateo může vybrat, že svoje vítězství přijme s grácií, ale jak to tak bývá, tuhle cestu si nezvolí. „Vyžer si to, Kerberová! Jak na tom jsme? Jedenáct ku třem? Dvanáct? Ztrácím přehled.“ Zbytečně zapíská. „Potřebuješ ženské koule. Zahájit útok. Možná jednou za čas vezmi svoji královnu na radostnou projížďku. Nebo ze sebe dál dělej blba, jak chceš. Jsi na tahu.“

Přísahám bohu, že mu věž vrazím tak hluboko do zadku, že v krku ucítí lak dřeva.

Když v pět třicet odcházím ze školy, je teplota o trochu míň pekelná, takže moje cesta domů je přinejmenším snesitelná. Pokud nepočítám to absurdní množství mušek ve vzduchu.

Bydlím pár kilometrů od školy, do které každý den pilně chodím pěšky kvůli posedlosti mého táty#1 autonehodami. Pokud by vás někdy zajímaly drsné statistiky o tom, kolik lidí každý rok umírá při nehodách, tak on je váš člověk. Co se fetiše týče, je to docela neobvyklé zaměření, ale pořád jsem raději, že jeho historie vyhledávání ukazuje opakované návštěvy vládních databází než tvrdé pornografie. Na všem vždycky hledejte to dobré.

Aspoň že cesta domů je příjemná. Naše sousedství je hezké; oba mí tátové jsou uznávaní akademici, takže žijeme v té přepychovější části. Každopádně pokud máte chronické potíže se zbytečným přemýšlením, chodit pět kilometrů denně jenom se svými myšlenkami

může být pořádné peklo. A než mě zasypete návrhy na podcasty a audioknihy, ano, už jsem je zkoušela. Nezabírají. Moje mysl je hlasitější než jakákoli sluchátka. Zažívám tak audioekvivalent toho, když dojdete na konec stránky a zjistíte, že jste vůbec nevnímali, protože jste byli moc zaneprázdněni analýzou trapného zážitku ze školky.

Dnešek není žádnou výjimkou. Zatímco mívám náctileté běžkyne ve stahovacích úborech, labradoodly v odporných obojcích Swarovski a neuvěřitelný počet čtyřkolek, jediné, na co se zmůžu, je opakované přehrávání bolestného střetnutí s Harukim.

Veřejná kritika. Následující ticho. To horko – bože, takové horko. Jako by moje tváře někdo griloval, aby z nich byly pořádně vypečené steaky.

Jako by to samo o sobě nebylo dost hrozné, ještě je tady ten moment, z kterého se mi svírají půlky – kdy jsem se zastavila, protože si odkašal, a hned vzápětí bylo bolestně jasné, že se nedožadoval mé pozornosti.

A ten pohled. Pohled, který mi věnoval – jako bych pro něho nic neznamenala. Což je asi pravda.

Při cestě domů si dám načas. Nijak nespěchám, abych nad večeří diskutovala s tátou o tom, co jsem se dneska učila ve škole, jako každý večer. Můžete z toho vinit to horko nebo emoce nebo ABSURDNÍ MNOŽSTVÍ MUŠEK, ale ať je to čímkoli, plazím se pomalu jako želva.

Ehm. Proč mě Harukiho nezám tak sebral? Jsem zvyklá na nepěťovanou lásku. Není to pro mě nic nového. Měla bych to už zvládat líp.

Protože rozhodně plním nějaký vzorec. Bez odlehlých hodnot, anomálií a bez výjimek. Jen jeden datový bod odmítnutí za druhým.

Ani ne odmítnutí. Odmítnutí by vyžadovalo, aby si mě objekty mé náklonnosti všímaly natolik, že by mě odmítly.

Vlastně existuje jedna skoro-výjimka. Kevin Cartwright.

Je o pár let starší než já a přes léto jsme spolu několikrát skončili. Začalo to opileckou jednorázovkou na house party – nóbl způsob, jak přijít o panenství, že? – a stalo se to zvykem, kdykoli si dal jen doušek piva. Ale pokaždé, když jsem mu napsala za střízliva, mě ghostoval. Chtěl se scházet jenom za jeho podmínek a když hladina alkoholu v jeho krvi překročila povolenou hranici.

Jednou večer – když byl děsně pod obraz – mi řekl, že ho to pořád táhne k jeho ex a že by vůči mně nebylo fér, kdybychom to něco, co mezi námi je, začali brát vážně. A i když se mi docela líbil, udělala jsem, co jsem mohla, abych všechno, co jsem k němu cítila, pohřbila co nejhlouběji.

Pak před pár týdny odešel na vysokou, stejně jako můj starší bratr, a od té doby jsem od něho neslyšela ani pípnutí. Myslím, že jsem pro něho byla jenom způsob, jak zabít čas, když byla ztlumená světla a všechno bylo zahalené v pivním oparu.

Povzdechnu si a nadechnu se teplého letního vzduchu. Ulice jsou klidné, dokonce i na poměry mého ospalého města. Poblíž seká trávu starší muž bez trička. Šedovlasá žena ho láskyplně sleduje z okna. A abychom nekřivdili hypotéze rovnocenných párů, jsou přesně na stejné úrovni přitažlivosti.

Ze zadní kapsy vytáhnu telefon a stisknu prostřední tlačítko. Moje obrazovka se rozsvítí: nic. Žádné zprávy, žádné zmeškané hovory. Keiko bude zkoušet na večerní koncert a Gabriela bude doučovat španělštinu. Mluví asi sedmi jazyky, má make-up instagram s bambilionem sledujících a peče ten nejlepší banánový chlebíček na světě.

Pak se sejde se svým klukem Ryanem. Jsou spolu od prváku a teď už jsou v podstatě jeden člověk. Vlastně si nejsem úplně jistá, jestli osmoticky neabsorbovala jeho osobnost. Zrovna nedávno měla několik trefných poznámek k výběru hráčů NFL. I tak jsou spolu dost roztomilí. K snídani jí pokaždé přinese bagetu s vejci a se sýrem, pomáhá jí s osvětlením, aby měla perfektní selfie, dělá jí playlisty na Spotify.

Když si představím sebe s Harukim, vidím to přesně takhle. Žádná obrovská, přehnaná gesta euforické romantiky. Dokonce ani fyzické aspekty toho mít přítele. Jenom malé každodenní laskavosti, díky kterým víte, že jste milováni.

Z nějakého hloupého důvodu odemknu telefon a otevřu řetězec zpráv mezi mnou a Kevinem. Je to... donebevolající. Poslední tři zprávy jsem poslala já: hromadu nestoudných modrých bublin.

Ahoj, jak se máš? Chystáš se tenhle víkend na Stefinu párty? Doufám, že tě tam uvidím. *pivní emotikon*

Kevine! Nechceš jít zítra večer na drink? Moji rodiče jsou mimo město. A v ledničce mají červené víno. (Vím. Jsou to zločinci. Pokojová teplota, nebo jdeš sedět.)

Ahoj! Jen jsem chtěla říct, že doufám, že tvůj velký přesun do Penn proběhne v pohodě. Dej mi vědět, až budeš příště doma, ať můžeme všechno probrat.

Moje kůže se kroutí, když je teď zpětně čtu. Ale nejsou tak hrozné, ne? Umanutě jsem se snažila dosáhnout správné rovnováhy mezi

nenuceným a koketním. Mezi veselým a sarkastickým. Mezi dokonalým a, no, dokonalým. A stejně to k tomu, abych získala jeho pozornost, nestačilo.

Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, stejný jako 201 674krát denně, že je to všechno kvůli tomu, jak vypadám. Prázdné pohledy, nezodpovězené zprávy, věčný pocit bezvýznamnosti. Musí to být tím. Protože jsem chytrá, jsem zajímavá, jsem zábavná (když mám zrovna odvalu vtipkovat v doslechu jiných lidských bytostí). Jsem sakra milý člověk. A přesto nikdo nemá zájem. Proč?

Chystám se odhodit telefon, ale jako obvykle udeřím pokušení. Co když tentokrát Kevin odpoví? Co když je někde opilý na brzké odpolední party, já mu pošlu zprávu zrovna ve správnou chvíli, a on fakt odpoví? Zmírnilo by to moje sebepohrdání, být jen na chvíli. A hele, jestli mě bude ignorovat – co je na tom nového? Horší už to nebude.

Takže to udělám. Vypálím krátkou, uvolněnou zprávu, sleduju, jak se objeví potvrzení „doručeno“, a pohřbím telefon zpátky do kapsy. Možná že když nebudu tak netrpělivá, bude na mě jako kouzlo čekat zpráva později večer.

Můj hezký, rádoby eduardovský dům stojí v ústraní a dosahuje skromných rozměrů. Vati – táta#2 – je venku na zahradě, a když jdu příjezdovou cestou, skoro ho ani nevidím. Je asi pět centimetrů od půdy a manicky nůžkami zastřihuje záhonky. Je příšerný zahradník. Představte si, že byste dali nůžky oslovi a řekli mu, aby se pustil do vašich záhonků. Tak přesně takhle vypadá naše zahrada.

Ale Vati to miluje, a tak ho táta prostě nechává, aby pokračoval v destrukci a dělal si, co chce. Tohle přesně je láska. Ne že bych někdy, chápejte, hodnotila atraktivitu svých rodičů nebo tak něco, ale

jsou na docela podobné úrovni pohledných a společensky žádoucích osob. Hypotéza rovnosti nikdy nezklame.

„*Bärchen!*“ zavolá, pustí náradí a kecne si na zadek. Vati – Dr. Felix Kerber – je Rakušan. Vždycky mi říkal *Bärchen*, od té doby, co jsem byla malá. Medvídek. To mě pokaždé zahřeje u srdce.

„Čau, Vati,“ řeknu a zastavím se těsně před vchodovými dveřmi. „Jak jde zahradničení? *Zu heiß, nein?*“ Dál už moje němčina nesahá. To Gabriela je bohyně jazyků naší trojky a mluví naprosto plynule. Vati je vždycky nadšený, když přijde na návštěvu.

„*Ja*, to vedro je šílené,“ odpoví. „A tohle mi taky dává zabrat. Nikdy jsem nevěděl, co s houštím.“

A pak se *rozřehťá*. Opravdu rozřehťá. Svému vlastnímu nechutnému vtipu.

Napodobím zvracení a zakřičím: „Je táta uvnitř? Chtěla bych aspoň jednou v životě zažít normální rozhovor.“

Vati je příliš zaneprázdňený řehtáním, aby mi odpověděl. Náš pes Sirius – jednoooký cockapoo – mě vítá u dveří s nadšeným máváním ocasem. Je hodně starý a hodně líný a jeho vnímání hloubky je kvůli tomu, že vidí jenom na jedno oko, dost špatné. Navíc jeho obličej smrdí jako hnijící mrtvola. I tak ho naprosto zbožňuju. Sirius bohužel nezbožňuje nic kromě grilovaných žeber.

Najdu tátu, jak umývá brambory ve dřezu. Hodím batoh na linku a okamžitě zaútočím na lednici, jako každý večer. A, jako to dělá každý večer on, táta svým sladkým bostonským přízvukem řekne: „Zkaziš si večeři.“

To táta je tady ten rozumný. Zatímco ztřeštěný Vati dělá šaškárny, pronáší nevhodné vtipy a obecně si s ničím moc neláme hlavu, táta zůstává při zemi. Jako světového odborníka na experimentální